

Zonder sonnetten

J. Winkler Prins

bron

J. Winkler Prins, *Zonder sonnetten*. Gebroeders Binger, Amsterdam 1886

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/wink011zond01_01/colofon.php

© 2018 dbnl

Hemellicht.

DUIKT daar de zon niet? en gaat zij niet schuilen
 ‘Bloedrood verscheidend in wolkjes die pruilen,
 ‘Niet met een lach maar een traan op 't gezicht?
 “‘t Is hemellicht!””

‘Blinkt ginds een glimworm met lichtende sprieten
 Nu 'k aan den avond mijn roos kom begieten,
 Bijna voor 't steken der zonne gezwicht?’
 “‘t Is hemellicht!””

‘En waar mijn tortel bij mossige beuken
 Loom van de warmte en bedwelmd van de reuken
 Schrikt voor dien glans is dat glimhout wellicht?’
 “‘t Is hemellicht!””

‘En dan de gloed in mijn liefstes twee oogen
 Nu ik haar wreed in heur trouw heb bedrogen,
 Nu haar mijn staamlende rouwtaal ontsticht?’
 “‘t Is hemellicht!””

Cor cordium.

WEET gij wat 't liefste ik op aarde verricht? -
 Niet te staren naar 't zich vergaren
 Der onweerswolken aan de kim;
 Noch op de baren
 Naar 't maangeglim,
 Noch naar de stralen
 Die spookrig dwalen
 In mist der dalen
 Als nevelschim.

Maar als bij 't kriecken op purpren wieken
 De dag weer aanzweeft over 't woud,
 Langs 't pluimloos kieken
 Zijn vleuglen houdt,
 Zóó 's werelds plagen
 Verzachten, dragen,
 Gelijk bij 't dagen
 Het zonnegoud!

Lente.

WAT zucht en stamert
En tikt en hamert
Met duizend stemmen in 't elzenbosch?
Wat wonder kloppen
Of vingertoppen
Er fluistrend manen: maak los, maak los!

Ontelbre droppen
Aan loome knoppen
Aan 't zwellend takje zoo sappig rond,
Ze staamlen allen
Bij 't roemloos vallen
Door 't bolle windje: maak los - terstond!

Droomen.

O, MIJMREND te droomen
 Op 't glanzig groen mos!
 Er samen te komen, met nymfen, met gnomen
 In 't scheemrende bosch!

Ze sluipen langs blaadren
 De bloemkelken uit;
 En toonen bij 't naadren de zachtzwellende aadren,
 Satijnig van huid.

Wat wondervol dartlen
 Van 't lelieslank lijf;
 Hoe streelen en martlen ze in tuimelziek spartlen
 Mij de oogleden stijf!

Van kelken en knoppen
 Geschud op mij neer
 Zijn 't geurige droppen die 't hoofd mij doen kloppen: -
 Ik waak haast niet meer!

Op het meir.

Ginds spieglen de bergen in 't donkerblauw meir;
Ik zie ze, maar voel hun verrukking niet meer.

Daar sla ik de riemen in 't meirkristallijn
En 't is of ze duizlig van 't schommelen zijn.

Nauw gloeien de lichten aan de oevers in 't huis,
En 't is of ze roepen: ik wacht u straks thuis!

Nog drijft door het purper de wolk als een pluim
En 'k voel mij bij 't roeien zoo luchtig, zoo ruim.

De starren verschieten; - daar rijst in mijn borst
Naar 't maatlooze ruim een onmeetlijke dorst!

De maan.

TREKT gij met uw zilvren stralen
 Mij, o maan?
 Of moet ik, bij 't eenzaam dwalen,
 Tot u gaan? -

Scheemrig weeft ge om heuveltoppen
 Tooverglans;
 Hebt gij dan geen balsemdroppen
 Voor mij thans? -

Stort, gelijk ge op voorjaarsbloesem
 Stort uw licht,
 Vrede me in den jongen boezem
 Me op 't gezicht!

Rustloos ijlend als de golven
 In uw schijn,
 Is ook al mijn vreugd verzwolgen
 Door de pijn.

Straks als ge achter heuvelklingen
Kalm verdwijnt,
Stort ik 't uit in rustloos zingen
't Leed dat schrijnt.

Ach! zoo ik, als gij, moest zwijgen,
Welk een kruis! -
Schijn nog lang bij 't dalen, stijgen,
In mijn huis!

Bosch-anemoon.

MIJN liefste draagt in 't groene bosch
 Een lichten paarschen morgendos.
 Haar blonde lokken dartlen los
 Van 't licht doorvonkeld, goud en ros: -
 Zij zingt een lied en kent geen leed
 In 't lichte paarsche morgenkleed.

‘Wat wilt gij o schoonste der schoonen?’ -
 “‘Mijn vriend pluk mij boschanemonen.’”

Ik pluk en strooi haar ze in den schoot,
 Zij streelt met zachte vingren.
 Maar eensklaps wordt mijn liefste rood
 Om ver de bloemen te slingren.
 Zij roept ontsteld:
 ‘Hoe brandt
 Mijn hand,
 Ontdaan, ontveld

Door 't bijten van de blaren,
o Valsche met u kan ik nimmer mij
Van harten blij
Ooit paren!'

'Maar liefste, dat is niet mijn schuld;
Ik heb uw wenschen slechts vervuld
Gelijk de zon die 't bosch verguldt
Ook u in warmen weerschijn hult,
Tot zelfs de boschanemonen: -
Ik pluk u straks duizendschoonen!'

Stroom.

AAN d' oever, te Doever,
Waar 't plompenblad rust,
In kolken vol wolken
Is 't visschen een lust.

De wachter windt achter
De sluisdeuren los,
En 't water geschater
Stroomt aan met geklots.

Wij bogen ras de oogen
Op 't stroomnat omlaag,
En zagen het jagen
Der visschen gestaâg.

Ze schoten, bespoten
Door koeleren stroom,
Met dartel gespartel
In 't rond zonder schroom.

Ze streven vol leven
Door 't klotsend geraas: -
De grooter verstoot er
Den kleiner van 't aas.

Aan 't einde, hoe 't pijnde!
De dobber omneer!
De grooter, ach, stoot er
Het neusje dit keer!

Rusteloos.

STATIG drijft op 't vijvervlak
Tweetal zwarte zwanen;
't Licht kan door den dennentak
Nauw een weg zich banen;
In den lommer, zwart van veer,
Roeit het lustig heen en weer.

't Windje breekt den spiegel stuk,
Kleine golfjes klaatren;
't Koeltje heeft het wonderdruk
Met de ontroerde waatren.
't Tweetal wendt opeens den nek
Zoekt een kalmer, koeler plek.

Nu met 't zacht insectgegons
Nacht is aangekomen,
Steekt het hals en nebbe in 't dons
Om als 't kan te droomen:
Van een schooner oord wellicht
Dan zich voordoet aan 't gezicht.

Maar een nijdige onverlaat
Plompt in 't meirvlak steenen:
Dat wil zeggen: gaat toch, gaat!
Pakt u spoedig henen!
Beiden heffen 't klaaglied aan:
Ja wij gaan, ja wij gaan!

Vrijheid.

GEWELDIGE kraters bespuwen elkander
Met dondrende schokken, door de echoos weerkaatst!
De zeeën ze tuimlen van de één op den ander
En wiegen den ijsberg als de oostewind raast,
De storm in 't klaroenenpaar blaast.

Eén wolk doet de vonk van het weerlicht ontsteken
Dat schittert op duizende eilanden terstond;
Eén aardchok kan steden tot puinhopen breken,
En honderd doen wagglen en siddren - de grond
Draait romlende rond.

Uw blik gaat in scherpte den bliksem te boven
Uw stap overtreft nog den aardchok in spoed;
Gij kunt het gebulder der zeeën verdoven
Vulkanen verzinken; de zon heeft geen gloed
Waar gij uw oog vonklen doet.

Van golven en bergen en ijle wolken
Weerschittert het zonlicht door nevel en wind,
Van harten tot harten, van volken tot volken,
Van steden tot dorpen rept gij u gezwind.
Tyrannen en slaven versmelten als schimmen
Waar gij u verthoont aan de uchtendkimmen.

Wenken.

WITTE wolkjes, met doorgloeide randen
 Boven zee,
 Wenken als een zacht paar blanke handen:
 Kom toch mee!

Blauwe plekken, in de blaadrenbogen
 Van 't prieëel,
 Wenken als een zacht paar vriendelijke oogen:
 Min haar veel!

Reuzenletters, in de kristallijnen
 Schaatsenbaan,
 Wenken als een beeldspraak door haar lijnen:
 Wil toch gaan!

Yzelpluimen, die aan takken klemmen
 Stijf van kou,
 Fluistren als een zacht paar feeënstemmen:
 Blijf haar trouw!

Zwaluwen.

WAT glipte over 't water dat rustig nog sliep
En schoor met de wieken het donkerblauw diep?

Wat roerde de bloemen op 't witbedauwd veld,
En was in een oogwenk in neevlen ontsneld? -

Wat kringt om mijn hoofd toch fluweelig van wiek
En wekt mij door 't sjilpen bij 't morgengekriek? -

Zoo roeren gedachten mij dikwijls het brein;
Ik tracht ze te grijpen, weet niet waar ze zijn.

Zoo glijden de beelden mij vaak door 't gemoed;
Ze komen, verdwijnen. 'k Weet niet wie het doet.

Zoo zwermen gevoelens me in 't wereldruim hart; -
Het sjilpen verneem ik: 't is lust en 't is smart.

Verrijzenis.

DE oostertrans is flauw aan 't blozen...
 't Tintlend starrenheir verschiet.
 Reeds bij poozen
 Suist het koeltje door het riet,
 Klinkt des leeuwriks uchtendlied:
 Straks prijkt, gecierd weer met purperen rozen
 Met violieren, het verre verschiet!

Worstlend met het alvermogen
 Wijkt omlaag de schaduw niet.
 Aan de bogen
 Klinkt het levenwekkend lied:
 Dan eerst verruimt zich uw aarde aan uw oogen
 Als ge uit een hooger gezichtspunt haar ziet!

Vallende vruchten.

WAT zwiepend geschommel langs pannen en nok!
 Hoe zwieren langs 't tuinpad de blaären!
 Soms hoor ik een plomp en een val en een schok: -
 't Zijn appel- en peereparen.

Ze tuimelen rijp van den buigenden tak;
 Vervuld zijn van daag hunne jaren.
 Ze raatlen over de pannen van 't dak
 Nu de stormen komen gevaren.

Ook zijn er die plompen de slooten in
 Door 't kroos naar den bodem geschoten,
 Die toonen geen puntje van wangen noch kin,
 De kleinen zoo min als de grooten.

Waar 't kroos door de winden verschoven is
 Daar drijven ze op 't donkere water,
 Van wangen zoo rood en van kinnen zoo frisch.
 Ze roepen: ach, visch ons later!

Ook zijn er die rollen in blaadren zich rond:
Alsof ze zich willen verschuilen.
Ze zijn van het vallen zoo plekrig, zoo bont,
En dragen gedeukte builen.

De blozende, frissche, de gele vooral,
Door wespen gestoken, gebeten,
Die lijden het meest van den tuimelval:
Ze zijn zoo gescheurd en gespleten.

Het groene onrijpe ooft is 't beste bestand
Al vallend voor hevige schokken:
Den argloozen dichter somtijds in de hand
Soms in zijn zwierende lokken.

Kom stormen in 't leven, zoo zucht hij, kom thans
Door 't dragende hart mij gevaren
En blaas er, o Muze, in den tuimeldans
De vrucht van mijn rijpende jaren!

Mijn liedren, ik weet het, zal 't evenzoo gaan,
Zal 't gaan als de vallende vruchten:
Er zullen in goudene schalen er staan,
Die hebben geen kwaad te duchten.

Weer andre, gerangschikt op zilveren blaân
En ciersels van keurige disschen,
Die biedt men de gasten bij voorkeur aan
En niemand wil gaarne ze missen.

Maar waar zij als apelen in slik van het pad
Op drassige gronden belanden,
Daar worden ze, kleurloos, bewasemd en mat
Gedeukt door de vlekken hands.

En zijn ze door 't kroos van den moddersloot
In donkere kasten gesloten,
Dan moogt gij wel wenschen: ach, was ik maar dood
Om vruchtboomen nooit weer te pooten!

Avondwandeling.

'k **HAD** uren réeds gewandeld; - daar opeens
 Een weiland; en er achter blinkend licht,
 Een onafzienbre streep zoover ik zie.
 Een meir, een vijver dacht ik eerst, maar neen
 Het is een wolk, waarin de zon zich spon
 En rolde en wond, tot alles zilver werd
 En blonk en glom als versch geweven zij.
 Daarna vervloei'de 't, werd het bleeker; - en
 In 't verre west, waar 't luchtruim effen is,
 Zie 'k vuurge spoelen schieten aan de kim
 En purpren draden slingren door elkaar.
 't Is de avondsluier die geweven wordt;
 Al vaster, dichter; tot in 't eind karmijn,
 Met violetten inslag en hoog geel
 Dat meer en meer vervloeit tot effen paars,
 Er hangt gespreid als rustbed voor de zon,
 Ras dalend. In dat licht spur 'k plots
 Een hooggesteelde en slanke umbellifeer,
 Wijd uitgespreid de schermen en er op,
 In 't zelfde vlak, de bloemen, bloem aan bloem.

Maar verder. Zie, daar slingert winde zich
 Spiraalsgewijs en tegen 't licht rondom
 Een jonge wilg en kruipt de takken langs
 En slingert zich op andre dichterbij;
 En al de klokken zijn in 't avondlicht
 Doorschijnend als de dunne schaal van 't ei
 Waarin een glimworm zich een rustplaats koos.

De madelieven met het hart van goud
 Zijn reeds gesloten, kleine knopjes meest.
 Viooltjes geuren: ik ontblader één
 Als 't meisje dat zich afvraagt: mint hij mij!
 En wat ik vind zweemt naar een kleinen man.
 Daar buk ik mij en zie wat wondre bloem!
 De blaadren zijn als droplen bloed zoo rood
 En binnenin bij 't avondlicht zie 'k ook
 Een kruishout, hamers en een spijkerpaar.
 Is dat de Passiebloem? Of mogelijk wel
 De Nagelbloem? Genadekruid wellicht? -
 Vraag dat aan d'avond die nog gloeit in 't West.
 Ik rep mij verder. Rondom in de wei
 Verrijzen aan een slanken, ranken steel,
 Hoog boven 't gras en duidelijk zichtbaar nog,
 Een aantal bloemen, heerlijk fraai van vorm.
 Zij zijn mij lief. Ik weet niet juist waarom.
 Toen 'k jong was, nog een kind, plukte ik ze graag.
 De zwartgeklepte blaadren glanzig groen
 Doorgleufd, lang, smal, zijn cierlijk
 Maar gekerfd; zij boren jong zich heen
 Door 't bolstrend buitenblad; maar houden steeds

De teeknen van dat werk. De donkre vlekken
 Ontstonden, zegt men, enkel door hun goedheid.
 Eens in de wei, de bloemenwei, was 't oorlog
 En alles trok zoo goed het kon ten strijd.
 De distel was vooraan met pluis en stekel,
 De braamstruik volgde en toen de wilde roos
 En 't allerlest kwam nog de meidoornbloesem,
 Gevlekte scheerling en de dolle kervel.

Aan de andre zijde schaart zich in 't gelid
 Campanula en luidt ras de oorlogsklok;
 Pedicularis en ook genserik;
 Hottonia vooral met bieze en pijlkruid,
 En calta uit 't moeras; dan nog van d'akker
 De gele ganzebloem, de witte uit 't weiland.
 Maar wat niet kwam was 't trotsche standelkruid:
 Het mengde zich niet in de boersche twisten,
 Fier op het zilvren ridderlijk blazoen,
 Fier op den helm met slanke vleugelstukken
 En op 't vizier dat langzaam neer zich draait.
 Toen vielen de onverlaten aan op orchis
 En geeselden en steenigden zoolang
 Tot alles bont en blauw werd van de slagen.
 De wonden heelden, maar de teeknen bleven,
 De vlekken werden schoonheid met de jaren
 En orchis maculatum heet de plant sinds.

Edelknaap.

HA lustig, ha lustig! Te paard, te paard!
Aldus heeft de jachthoorn geklonken;
En snuivend en stuivend vooruit met vaart
Gaat 't dwars over boomstam en stronken.

‘Laat schieten den valk! Laat los, laat los!
Den kap thans van de oogen genomen!’ -
En de edelknaap knielt op het groene mos
Blijkt op langs de stammen der boomen.

De beuken, hoe zwaar ook, zijn mossig en zacht;
Der bladeren schaduwen spelen;
In 't licht zijn de teederste takjes smaragd
Waarin reeds de vogelen kweelen.

Op de opene plekken daar blinkt 't als van goud
En tuimlen de lichtspranken neder;
Daar flonkren de blaadren langs 't groene hout
En schomlen in 't windje op en neder.

‘Wat mart gij, wat mart gij, o Valkenier!
De reiger zal wis ons ontkomen!’ -
En de edelknaap spiedt naar zijn vuist, naar het dier,
Blikt op langs de stammen der boomen.

Op d'uitersten tak van de beukenkruin
Daar wieglen de reigers in nesten;
Toen 't winter was zag hij ze zwartdonkerbruin
En scherp tegen 't goud van het westen.

Ze vlogen in kringen er om en er in,
De halzen ver over de randen;
Pas wedergekomen bij 's voorjaars begin
Uit warme en zoo verre landen!

‘Wat mart gij, wat mart gij, o Valkenier!
Zeg, droomt gij van herten en vossen?’
Maar vaster omklemt hij het roofzieke dier
En wil 't van den kap niet verlossen.

Hij weet het; het nest gebouwd met zorg,
Bekleed met de pluimen der ouden,
Is voor het gebroed een heilige borg
Die ouders voor kinderen bouwden.

Die ouders te dooden waar' schandlijk en slecht,
Waar' jongen van steun te berooven; -
Hij draagt niet 't hart van een poortersknecht; -
Hij blikt omlaag en naar boven!

‘Wat mart gij, wat mart gij, o Valkenier!’
‘Zeg, droomt gij van varens en mossen?’ -
“- Jaag liever op hinde en herten hier
In de eenzame Soerensche bosschen!”

Avond-watertocht.

EEN polder strekt zich uren voor ons uit,
 Nog ruim en blank als 't luchtruim overdag;
 Wanneer door 't blauw de groote stapelwolk
 Met violetten buik en zilvren rug
 Er voortrolt onder d'adem uit het Oost.
 Want nu, nu 't donker wordt en avond bijna,
 Nu voor ons uit waar, langs den polder, zich
 De ringdijk buigt naar 't West, de zon verdwijnt,
 Nu is 't of 't watervlak 't gemis vergoeden wil
 En 't vliedend licht met volle teugen drinkt.
 't Kaatst, 't schittert op de rimpling door den riem
 Geploegd in 't kristallijn; 't hangt in de gleuf
 Door 't springend blickenpaar getrokken,
 En waar naar rechts zich 't biezenveld verwijdt
 Als onafzienbaar donker vierkant vak
 Daar hangt het op de toppen van 't fluweel
 Der donkerbruine en pluimgelijke bloesems.
 In schaduw van die biezen roeien wij: -
 Wij visschen planten, appelbloesemkleuren,
 Aan steelen, schermgewijs op dikkren steel geplant;

En hoogre; maar die bloeien als de spurrie,
 En kleiner ook van bloem. Dan op een steeklig
 En vleezig blad, lang, smal en donkergroen
 En kransgewijs van ondren saamgevat,
 Een wonderfraaie, een porceleinen bloem;
 Driebladig, zonder kelk en vlekloos als
 De pas gevallen sneeuw.

‘Hoe komt toch!’ riep ik
 ‘Aan 't uiteind van een blad vol stekels zulk
 ‘Een toon- en zinnebeeld van 't vrouwlijk reine?
 ‘En waarom bloeit dat reine in een moeras?
 ‘En bloeit het wellicht nergens fraai als hier? -

Het water werd steeds lichter nog, terwijl
 De gloed vooruit steeds minder werd en kromp;
 Tot aan den dijk der populieren kruin,
 Waarachter 't weemlend zonnegoud verzonk,
 Al zwarter werd en tegen 't diepe ruim
 De blaadrenmassa toonde als silhouet.
 Daar naast verrees - en 'k dank mijn metgezel
 Dat hij mij wees wat ik u thans hier zeg -
 Een molen. Zie de ronde, donkre kap
 Keert naar het west haar twee paar wieken heen,
 Die roerloos staan met weggenomen zeil
 En bruin van lijnen omgetrokken zijn.
 En op de hooge stelling, waar de wiek
 Dag in dag uit haar lustig wijsje zingt
 Bij goeden wind, daar staat een rank figuur!

Het schijnt een meisje, een vrouw. De lange haren
Lichtbruin - maar wellicht zijn ze blond -
Bewegen zich in 't avondkoeltje zachtkens.
Zij staart naar 't Westen, met den rug naar ons:
En wenkt van tijd tot tijd met beide handen.

‘Wie 's dat?’ - zoo vroeg ik. Maar mijn vriend
Sloeg krachtiger de riemen door het water
En uit dien riemslag sprak een diep gevoel.
‘Dat 's Méta!’ zegt hij, ‘Kind van ouders,
Die schatrijk zijn en veraf wonen, ergens
Waar zij geen last meer hebben van hun Méta.
Ze is hier besteed en - gek!’

Ik zuchtte en zag
Nog eens naar 't wenkend handenpaar -
Naar Méta.....

De stervende zwaan.

EEN zwaan ligt op 't water te sterven
 En zingt een lied
 Van 't eindeloos, eindeloos zwerven: -
 Hoe 't is geschied! - -

Gij bladeren rood en purperbont,
 Wat klaatren
 Uw stemmen? En waarom dobbert ge rond
 Op de waatren? - -

Gij biezen, van rouwe geknikt en geel
 Overstoven,
 Wat ratelt ge toch van steel tot steel
 Diep gebogen? -

De heggerank ook verlangt naar 't graf;
 De winde en hop:
 Zij schudden hun laatste cieraad af,
 Den regendrop.

De bruine beuk weent droplen bloed
Omlaag, omlaag!
De blaadren tuimlen zwart als roet
Gestaag, gestaag!

De wolk komt aan met bliksemvaart
En koopren keel,
En sist zijn slangen neer op aard,
Van woede geel!

Zelfs bilzenkruid, alruin en look
En paddestoel,
Die buigen de hoofden en weenen ook
Met diep gevoel. -

Een zwaan ligt op 't water te sterven
En zingt een lied;
Van 't eindeloos, eindeloos zwerven;
Hoe 't is geschied! -

Aan een meisje.

REEDS treedt gij met dartlen voet
 Door de golfjes van den vloed
 Die de kindsheid wijken doet;

Om met maagdelijken schroom
 Op te zien naar d'oeverzoom
 Van den voller levensstroom; -

Toch, zoo schuchter blikte gij nog,
 Murmelt een verwonderd: och!
 Als waar' 't leven u bedrog!

Speurt uw oog aan de overzij
 Duivenrij na duivenrij
 Weggeschrikt voor 's haviks schrei? -

Ziet gij aan den overkant
 In een onbetreden land
 't Wenken van een blanke hand? -

Meisjelief, sper de oogen wijd,
't Leven is een bittere strijd
Waar men menig traan door schreit.

Treed voorzichtig, zoetjes aan
Op den ruwen levensbaan
Waar de struikelblokken staan!

De dichter.

EEN dichter liep door groene wei in 't bosch:
Elk bloempje week beschroomd terzij' sprong los.

Hij wies zijn hand in 't helder nat der beek:
De snoek verloor zijn tanden, glad van streek.

De dennen die hij even raakt, ter loop,
Zien al hun naalden, stuk gekraakt, te hoop.

Het slangvenijn dat wondt en doodt vloeit weg:
Het schuifelt aan uit kant van sloot en heg.

Hij blaast op 't water, want 't is loom, roept: kom!
En aanstonds slingert zich de stroom rechtsom.

Wie met hem meegaat uit zijn huis, nooit loog,
Dien rekt hij tot het torenkruis omhoog.

Wie in den donker zich verberg' en schimpt
Dien maakt hij tot een kleinen dwerg die krimpt.

En waar hij speelde, zacht en zoet, en zong
Daar rooft geen havik duivenbroed of jong.

Najaarsgevoel.

GEEN koeltjes kreuken het loof der beuken,
De lucht is stil;
t Zacht blauw der kolken, gedrenkt met wolken,
Kent drift noch gril.

Ontelbre reuken uit eik- en beuken-
En berkenblad,
Vermengd met dampen uit akkerkampen,
Omzweven 't pad.

De voet gevaren door dorre blaâren
Jaagt ritslend ze op,
En kwetst door 't treden den afgegleden
Dauw-flonkerdrop.

Der paden zoomen in schaûw van boomen
In zilvergloed,
Zijn git, robijnen, die droplen schijnen
Van maagdljik bloed.

Daarboven 't vonklen en goudrood flonkren,
Als 't windje waait,
Der reuzenwaaiers, nog door geen maaiers
Omlaag gemaaid.

En dan bij poozen, rood als de rozen
In licht gedoopt,
Op 't pad de blaadren, tot 't stof der vaadren
Bijéénghehoopt.

Luchtbeeld.

WONDRE witte waterdampen zweven
 Aan en af langs 't bruine kleed der hei:
 Hoog de maan en laag de nevelsprei,
 Als een star door moeseliën geweven;

Als een vuur, door blauwe rookkolommen
 Zachtkens tintlend met verbleekten gloed;
 Zilvervisch, uit 't diep omhoog gezwommen,
 Op den rug geworpen door den vloed.

Tot het zachte zoele zuie windje
 Alles saamrolt, alles samenvaagt,
 De oostertrans, alsof de morgen daagt,
 Paars gestreept wordt met een purpren tintje.

Dan daartegen, zuiver afgespiegeld,
 Reuzenbeelden, hoog één en één laag,
 De armen in beweging, 't hoofd gewiegeld,
 Heen en weer een scherpe reuzenzaag

Ha! dat tweetal zaagt de zondige aarde
Middendoor in 't stille morgenuur; -
Maar hoe meer ik op het luchtbeeld staarde
Groeide in 't Oost het dagend zonnevuur.

Uitgespreid als smetloos blanke vingren
Van een wel- en wonderdoende hand
Zie ik glansen op- en zijwaarts slingren,
Lichtende over 't bruine heideland.

Dáár doortintlen de eerste roode stralen
Bloem en heikruid, zwaar van zilvren dauw;
En de spooksels krimpen, slenken, dalen: -
Weggevlucht zijn zaag en Witte Vrouw!

In de laan.

NIETS doe ik liever op het wandelpad
 Dan langs 't in vloeiend goud gedrenkt geboomt
 Naar 't spel te spiên van 't licht, hoe 't komt en gaat;
 Hoe 't takkenschaduw teekent op den grond;
 Hoe als het waait die schaduw krimpt en rekt;
 Hoe dan der blaadren beeltenissen stom
 Elkaar vervolgen zooals molenwieken
 Bij luwen wind of als bij maanlichtglans
 De schaûw dier wiek komt aangesneden om
 Ons slag op slag door 't lijf te gaan: zoo groot,
 Zoo reuzig groot wanneer de molen draait,
 En 't helder is. -

Maar in de laan is 't stil,
 't Geboomte is onbewogen, stil de lucht.
 Een geur van blaadren, saamgewaaid, vermolmd,
 Bedwelmt een weinig, mengt zich samen met
 Den wasem van een lossen vochten grond. -
 Het is October - Langs der beuken stammen,

Zwaar, rij aan rij, een onafzienbre reeks
 Aan elken kant, verschieten over
 Zwart donkergroen, zachtgrijs gekleurden bast
 Van tijd tot tijd smaragden strepen licht.
 Van tijd tot tijd, maar ook van eind tot eind,
 Want links in 't zuid zijn 't zware wolken die
 Er rondgerold, maar helder wit en zacht
 En laag naast laag gestapeld, 't licht der zon
 Den doorgang er betwisten; en van daar
 Mijn laan, waar 'k wandel, donker; maar vooruit
 't Pad overwelfd door bogen bruin en geel; -
 Dan donkre schaduw weer; en dan weer verder
 Robijn en goud op parelgrijzen grond.
 En zoo om 't ander. Tot op 't lest het licht,
 Een smalle streep, maar krachtig, diep van toon,
 In schaduwslag verdwijnt van aarden wal;
 Waarop de berk met ros beroomden stam
 Het krimpand, geelend blad en 't twijgental
 Als kantwerk ópheft tegen 't blauw der lucht,
 't Wit van de wolk. -

Opeens treedt uit die schâuw;
 Ik zie niet hoe; een klein figuur in 't licht.
 Een jongen, meende ik, in zijn blauwen kiel
 Op weg naar school. Maar nu ik scherper tuur,
 Denk ik, een vrouw voor boodschappen uit huis.
 'k Tuur scherper; maar - te laat. Zij treedt opeens
 De schaduw in, onkenbaar scheemrend thans.

Nu kan ik weer opnieuw gaan gissen; tot
 Ze opeens weer treedt in 't tweede lichtvak dat
 Haar van mij scheidt met nog twee andre ginds.
 Nu zie ik beter: - 't is een vrouwlijk wezen, jong
 Van lokken blond, rooskleurig van gezicht,
 Omlijst door 't hair dat afgolft op de schoudren.
 Maar scherper turend houd ik wat er zweeft
 Voor banden van een muts - van 't boodschapmeisje?
 Geen antwoord; want ze treedt de schouw weer in.
 Ik stap wat aan; want zie hoe stil de lucht
 Verandert toch het lichtvak naar mij dunkt
 En wordt de schaduw langzaam, langzaam dunner.
 Thans zie ik beter: - 't is een vrouw op leeftijd
 In helder witte morgenkleeding, dragend
 Iets in haar armen; maar ik weet niet wat.
 Het wappert weerzijds af als kanten sluier
 En ziet er uit als een pistache; een pak
 Bruidsuikers in een rozenkleurig hulsel. -
 Weer schaduw en weer licht. -

En ik sta stil -
 Zij ook. Zij laat mij naadren, groet mij
 En zegt: 'Ik dacht dat u mijnheer waart die
 Mij tegemoet komt; maar 't is niet zoo, zie ik.'
 Wat draagt gij? vroeg ik. Maar ik wist het reeds.
 En 't slapend kindje, want het sliep, werd wakker
 En vriendlijk lachend stak het de armpjes uit
 Riep *dag!* En 'k drukte op 't mollig handje een kus.

Gezegend, sprak ik, is de kinderschuld,
Want zoo als trouwe min door licht en donker
Het kindje draagt, draagt de Almacht ons
Door 's levens vreugde en leed. -
'k Ging haastig verder
En repte me in gepeinzen naar het licht
Waar ik het tweetal 't allereerst aanschouwde.

Avond op de heide.

DE zon doorpurpert laag ter kim
 Met rood geglim
 De bloemen der heidestruikjes,
 Wit glanzig als sloop een feekoningin
 Een elfenstoet er binnen in,
 In de kelken der kroezige kruikjes.

En lager zinkt het bloedrood oog: -
 Het straalt een boog
 Karmijn op 't paarsche laken,
 Waartusschen de klokjes gebogen thans staan
 Nu de elfen om er uit te gaan
 Zich los van de helmhokjes maken.

De zon zinkt weg en 't rood wordt goud: -
 En tusschen 't hout
 Suist wonderlijk tikken en stampen.
 'k Zie elfen die er bezig zijn
 Uit spinrag en uit herfstdraad fijn
 Te weven de purperen dampen!

Poel.

WAAR aan den boschrand tusschen pijn
 En lariks zilvren berkeschijn
 Weerspiegelt in den blanken poel,
 En de omgevallen paddestoel
 Half opsteekt tusschen dorre blaân,
 Trok schoonheids toovermacht mij aan.

Hoog dreven door het blauwe ruim
 De wolken, dun als zilverschuim;
 Hun schaduw, glippende aan en af,
 Volgde in een speelschen tuimeldraf
 Het edel hert met hoog gewei: -
 Mij in een oogenblik voorbij!

Was ik een hert, was ik een wolk!
 Zoo priemde mij der afgunst dolk.
 Maar nauw gesproken voelde ik ook
 Het ijle van dier wenschen rook;
 Ik nader meer en meer mijn doel:
 Zie mij weerspiegeld in den poel!

Storm.

O GIJ, gekleed in donker grijs fluweel
Met blauwen kraag waarop het weerlicht flikkert,
Ontrafelaar van 't geel gedord struweel

En donderaar, die wild met zonnen knikkert,
Of gij hun kracht beproefdert door elkaar,
Gij schrik meteen van 't kleine, padde en kikkert

In 't diep des poels er bibbrende op elkaar -
Wat krimpt ons 't hart als, adem van metaal,
Gij opspeelt en gij, reuzenharpenaar,

Met koopren stem, uit heldre long van staal,
Zoo wild, zoo luid door 't holle luchtruim schatert! -
Dan ach, dan ach! zijn wij de waterstraal

Die bij mooi weer wel lustig opwaarts klatert
Maar, als een riet gebogen, zijwaarts waait,
Plat door uw buien aan den grond gewaterd....

Dan, als gij 't hoofd met reuzenhand hem aait
Als gij hem strookt langs de uitgerekte lenden
In weerlichtsvaart dat hoofd wordt afgemaaid.

Ruk aan, ruk aan in 't zwart gekleede benden...
Gezegend wie uw onweersrossen menden!

Zeilen.

UIT zeilen, uit zeilen
Wie gaat er niet mee? -
De bolronde wolken
Ze roepen: in zee!

Uit zeilen, uit zeilen!
Wie heeft er geen zin?
De zwellende golfjes
Ze roepen: stap in!

Uit zeilen, uit zeilen!
Opwekkend genot: -
Ver van de taveerne
Maar dichterbij God!

Schoven.

ALS soldaten in 't gelid
Staan de korenschoven.
Of er in den halm veel zit? -
Zegen komt van boven.

Zoele regen, zonneschijn,
't Wisselt met elkander;
En geen halmen blijven klein
Wat er ook verander.

Saamgebonden staan ze thans
Op een rei geschoven,
Goudgeel in der zonne glans -
Zegen komt van boven!

Ultima Thule.

DE ellende, zegt men, is een zee
En 't water dikwijls aan de lippen;
En tusschen de donkre golven van wee
Verschuilen wreedaardig de klippen.

Maar vaart de ellende ook overal mee
Langs de onherbergzame kusten? -
En zijn er geen eilanden in die zee
Met plekjes om uit te rusten? -

Mij dunkt, wanneer men menschen vindt
Met grootsche en verheevne gedachten,
Onwrikbaar als rotsen, tot 't goede gezind
Waarmee zij hun zielen bevrachten,

Dan zetten zij reeds in stilte koers
Naar der gelukzaligen streken:
De eilanden waarvan der nevelen floers
Voor de meesten nooit is geweken!

Maaiers.

DAAR gaan ze weer!
 Daar staan ze weer!
 Daar slaan ze 't neer
 Het gras bij 't morgenkrieken,
 En halen de zijsen telkenkeer
 Langs 't wuivende pluimveld heen en weer
 Als blinkende molenwieken.

Tot blij getik
 En dof gebik,
 Klik-klik, klik-klik,
 Van hamers klinkt op de sneden:
 Tot scheermesscherp de zijns weer blinkt
 En 't maaiersliedje lustig klinkt
 Nu de zijns weer komt aangesneden!

Want zie, hoe frisch
 De morgen is,
 Reeds liggenris
 Aan laag op laag de halmen: -

Maar ach! de leeuwrik vaart bang omhoog
 En heeft geen moed aan den blozenden boog
 Zijn jubelzang te galmen!

Hij weet het: dicht
 Bij de zijsen ligt,
 o Droef gezicht,
 Een nest met jonge hazen.
 Hij ziet van omhoog het jonge goed:
 Hoe ze zonder de ouden en welgemoed
 Op de wuivende sprietten azen.

En eensklaps ruist
 En gonst en suist
 En scheert en bruist
 Een staalvonk in ijelende kringen; -
 't Gaat raaklings, raaklings langs hen heen...
 o Maaiende mannen met harten van steen,
 De leeuwrik kan boven niet zingen!

Vijver in 't bosch.

GELIJK aan zuilen hecht en sterk
 Met zacht mos op de stammen,
 De gloeiende kruinen in 't blauwe zwerk
 Maar lager vol wieglende vlammen,
 Rijst boom aan boom
 Bij den vijverzoom
 De krachtige neven de broze;
 En spieglen in 't water zich, één van zin,
 En groeien zoo tusschen twee werelden in:
 Het eindige en 't eindelooze.

Gelijk een bonte vlindervlucht,
 Een stoet van rozige vlokken
 Gewiegd op vochtigen najaarslucht
 Geschommeld met zachte schokken,
 Daalt blad na blad
 In 't donker bad
 En blijft er zweven een pooze
 Als had het nog in geen sterven zin,
 En drijft zoo tusschen twee werelden in:
 Het eindige en 't eindelooze.

Gelijk aan boom en bladeren bei
Zoekt jeugd en grijsheid hier weelde,
Stil mijmerend aan des vijvers zij
Waarin hun beeltenis speelde;
 Waarbij de hak
 Treedt op dorren tak
Op gezonde neven de vooze: -
Zoo zweven allen bij 's winters begin
Onwetende tusschen twee werelden in
Het eindige en 't eindelooze!

Herinnering.

ALS na 't branden van den dag,
Na het zonnestralen,
De avondsluier nederlag
Over berg en dalen;

Als in 't West het gouden licht
Saamvloeit met 't azuren,
En de maan met kalm gezicht
Boven 't woud komt turen;

Alles zachter, milder werd;
Alle scherpe trekken
Uitgewischt in doom der vert,
Zoet gevoel slechts wekken; -

Dan ook hult herinring, gij,
Zoet en zuur in nevel,
In een glanzige avondsprei; -
En ik zet mijn wrevel

Ver en verder van mij af
Met mijn bitterheden,
Doe ze meer en meer naar 't graf
Van 't vergeten treden!

Alpenkruiden.

Ik heb een boek, een heilig boek,
Een boek vol herinneringen,
Zoo dikwijls ik er iets in zoek
Komt zanglust mij doordringen.

De bladen zijn oud en geel, verdord,
Hoewel ze eens gloednieuw waren:
Maar 't is of ik zelf weer jonger word
Als de oogen er op mogen staren.

Dan rijzen ze levendig voor mij op
De verre wandelingen,
Langs waterval, gletscher, den hoogen top
Waarover wij moedig gingen.

En ook al werd ik aan de oogen blind
Al had ik geen hand om te tasten,
Ben 'k zeker dat ik de bloemen toch vind
Die zoo dikwijls mij geurend verrasten.

Want fijn, doordringend voor 't geestlijk gezicht
Ontwasemen die kruiden hun reuken: -
Ik sluit zorgvuldig de bladen weer dicht
En zorg er geen enkele te kreuken!

Bescheidenheid.

I

Dichter.

'k SMACHT naar uw tonen, nachtegaal,
 Uw notenrijkdom, klankenpraal,
 Gelijk het loover
 Naar regenstraal
 Die suizlende over
 Der bladeren vaal
 Wat kwijnt verfrist: alom verkondt
 Gods goedheid voor het wereldrond
 In hemeltaal.

II.

Nachtegaal.

o Kon ik, dichter,
 Als gij in 't lied
 Voorspellen wat ons
 De toekomst biedt:
 Had 'k zienssoogen
 Als gij, als gij,
 'k Waar' immer zingens
 En juichens blij.

Maar ach, in donker
 Zing ik mijn zang.
 Het licht verblindt mij
 En maakt mij bang.
 'k Benijd het motje
 Dat tot de vlam
 Vol stervensvreugde
 Vrijwillig kwam. -

III. Motje.

'k Ben onbekend bij kunstenaars
 En onbenijd,
 En in hun zeggen is veel waars
 Dat wijd en zijd
 Mijn vlucht zich kenmerkt door iets zwaars
 Ten toon gespreid
 Bij 't vleugelkleppen; -
 Maar ook al drijft iets wonderbaars
 Mij telken tijd
 Met vleugelbeven vlammenwaarts
 Geen zaligheid
 Verteert mij als zich zelf de kaars,
 Wat ik benijd
 Bij 't lichtwaarts reppen!

**IV.
Kaars.**

Ja, 't is waar!
 Telkenstond
 Als ik brand
 Lek ik rond
 Langs mijn rand
 Met mijn mond;
 En verteer
 Meer en meer,
 Ook al beeld
 Ik de hand
 Die er speelt
 Langs mijn kant
 Met reuzentrekken aan den wand; -
 Maar hoe breekt
 't Hart mij - stom
 Sijpelt, leekt
 Tranendrom,
 Vuur gekweekt,
 Langs mij om
 Maakt verweekt
 Mij en dom
 Als men spreekt:
 'Kaarsje kom!
 Niet verbleekt,
 Geen gegrom,
 Vlam naar boven; ook al keer ik je bovenste om!'

Ik benijd
 Wat er speelt
 Op 't tapijt
 En nooit schreit;
 Schaduwbeeld
 Wijd en zijd
 Gepenceeld
 En gespreid,
 Ongedeeld
 Onbenijd
 Onverrast
 Onbetast

Waar geen snuiter, geen domper op past!

Als 'k even sidder,
 Zelfs in den slaap,
 Gaat 't op en neer,
 Ik ben de schildknaap,
 Hij is de ridder,
 Hij is de heer!

V. Schaduw.

Ach ik afhanklijke!
 Al ben ik Heer
 Al ga ik snel
 Op en neer,
 Ik ben van allen wel

De meest verganklijke.
Een kleine wolk voor de zon
Is mijn stervensbron.
Een kinderhand
Uit 't ledekant
Tusschen kaars en wand
Een dolk mij in 't harte.
Zegt het licht: gij zijt Heer!
Door mij wordt gezegd
Telkens weer
Met smarte
Ik blijf de knecht; eeuwig knecht! -
Streef, motje, naar 't licht
Keer 't oor naar der vlammentaal
Schroei luistrend 't gezicht,
Maar vergeet mij niet,
Dichter en nachtegaal,
In uw lied!

Schaamte.

IN mijn boot op 't meir
Zat ik peinzende neer
Getrokken door minlijke oogen;
'k Zag schepen ter kim:
't Blank zeilen-geglim
Wees werwaarts zij waren getogen.

Voor rood purperen gloed
Week het goud met spoed
En de maan dreef door sneeuw witte vlokken;
En ik roeide weer heen: -
Op mijn hart lag een steen:
Ik voelde mij minder getrokken.

In de visschersschuit,
Een eind voor mij uit,
Werd een vuur op den steven ontstoken;
En al wat er zwom
In de reuzenkom
Kwam derwaarts geplast en gedoken.

'Ha!' riep ik 'gebroed!
Uw voorbeeld doet goed:
Ik voel weer mijn liefde herleven.
Gij sterft met genot
Voor uw vlammgod:
Ik wil voor mijn oogenpaar leven!'

Geestigheid.

Gij, lichaamlooze!
 Op feeënwieken
 Als schaduw ijlend
 En nooit verwijlend;
 Uit 't hart der roze
 Bij 't morgenkrieken
 Met dauw ontloken
 Die half gebroken
 Met schuchtre slagen
 De vlucht gaat wagen,
 Vertoef een pooze! -
 Straks als gij spelend
 Langs oeverranden
 Met zachte handen
 De diepten streekend
 De bloem komt strooken,
 Wordt door 't verblijven
 In 't spelemeien
 U 't hart gebroken.
 Als dan, o wreede,
 Wild vuur u blaakte,

Uit nimmer naakte
Uit half omkleede
Omsluerde oogen
De scherpe spranken
In 's harten flanken
Zijn ingevlogen,
Dan gaan en komen
Gelijk langs stammen
De zomervlammen
Uw zonnestroomen;
Gelijk in smidsen
Met gonzend suizen
Door gloënde buizen
Uw weerlichtflitsen.
Fluweelen oogen
Waartoe die blikken
Dat wild verschrikken? -
Heb mededoogen!

Ignis fatuus.

Ik doolde en liep
Door 't groene bosch;
En de avond sliep
In 't groene bosch;
Ik klaagde en riep
In 't groene bosch:
Zal ik dan nooit een dwaallicht zien?
En de echo zong: misschien, misschien!

Ginds om den hoek
Een gouden schijn;
Ik nader kloek
Den gouden schijn;
Ik volg en zoek
Den gouden schijn; -
Daar komt mijn meisje me in 't gezicht
Op golvend blond goud avondlicht!

Akademie der natuur.

I. Zeewier.

NOG een kind
Leerde ik hem droomen
Van bollen wind;
Van schepen die komen
Van golven die gaan;
Van zeemeerminnen
Met roodgouden vinnen
Waarmee ze het water tot zilver slaan!

II. Varens.

Jongeling even
Deed ik zijn tred
Over 't mossig bed
Over 't woudtapijt zweven;
Langs hoge stammen
En glibbrige zwammen
Waar hij het stralen der zon ontweek
Bij ruischenden beek!

III. Dons.

Ik, pluimen van zwanen,
Wees aan den man
't Opwaarts planen
Zoo hoog 't maar kan.
Leerde hem 't lied
Van 't zingende sterven,
Wat zwanen geschiedt
En dichters erven!

Lievenheers-beestje.

IK weet niet waarom maar 't gebeurt somtijds,
Wanneer wij luid denkende spreken
En onze gedachten aan 't horten gaan
Ter weerskanten uitgeweken,
Dat eensklaps een rood, zwart gestippeld insekt
Op tafel gevallen onze aandacht trekt.

Dan zeg ik, als 't kruipt langs den suikerpot:
'Pas op, het zal aanstonds nog vallen;'
Dan brengen wij 't samen in veiligheid
Beschouwen 't met welgevallen;
Tot 't weldra weer kruipt langs den inktpotrand: -
Dan zet mijne liefste het neer op heur hand.

Dan fladdert het weg op het wit porcelein
Van de lamp, vlak vóór ons aan 't branden;
En eensklaps van daar naar den spiritusvlam
Op het theeblad; - en zie, onze handen
Ze reppen ééndrachtig zich heen naar 't insekt
Dat weldra opnieuw weer onze aandacht trekt.

Des dichters ziel.

WERELDSPIEGEL,
 Blank gepolijst
 Door des eeuwigen handen;
 Maar bewasemd
 Door den kortzichtigen, hijgenden mensch.
 Deze zegt: Is dat een spiegel
 Die niets weerspiegelt? -
 Ik zie geen ziel!

Dan de booze
 Met gebogen hoofd
 Schuldbeladen en kaal; -
 Als dat ziel is, zegt hij, wat ik aanschouw;
 En hij aanschouwt onwetend eigen trekken;
 Is ziel iets leelijks; -
 Ik vind geen schoonheid,
 Ik ontdek geen ziel.

Dan komt de man
 Met edel gemoed

Zich-zelven beheerschend,
En het goede bedoelend.
Wat 'k zie is het schoone spreekt hij:
Ik ontdek waarheidsliefde,
Reinheid van zeden,
Edelheid van hart.
Ik ontdek een ziel in den spiegel!

Visioen van den jager.

DE sneeuwbus viel;
 De vlokken overstoven
 Het jagerskamp in donkren winternacht!
 Wij lagen allen dicht bij 't vuur geschoven
 Door 't jachtvermaak hier saamgebracht: -
 Ik waakte alleen met diep bedroefde ziel.

Op vlammentong
 Zag ik de sneeuwvlok dwarlen
 Gelijk de waterstraal wel opruischt met een bal;
 Gelijk uit 's jagers roer de punten kogels warlen
 In 't schuldloos reeënvleesch met doffen knal
 Als 't diertje vroolijk voorwaarts sprong.

En weldra was 't
 Of door dit gloeiend lekken
 Een blok gekneed werd, tintelend van vuur,
 Waaruit een vrouw ontstond met feeëntrekken;
 Zij hief zich spookrig op in 't nachtelijk uur
 En zag mij aan; - ik was verrast!

Zij had een zwanenhals;
 In 't witte maangelaat sibyllenoogen;
 't Hoofd straalde in wondren rossen lokkenglans,
 De saamgetrokken wenkbrauwbogen
 Verrieden ernst en 't voetje lust ten dans;
 Maar de ijsroos lag op 't blanke boezemmalsch.

Zij hief zich hoog
 En langzaam hooger, sprekend
 Met plechtig manend, dreigend handgebaar:
 Door 't zorgzaam wakend ouderoog misrekent
 Zich de uitgeleerdste en slimste vogelaar
 Als 't jong om voedsel pas het nest uitvloog.

Raak mij niet aan!
 Is 't leven lief u en is ook mijn leven
 Bij u in waarde blijf dan waar ge zijt.
 Een menschenhand doet mij onmidlijk sneven
 En in het vuur is u een graf bereid.
 Ik ben de kuischheid, met uw lot begaan!

't Gezicht verdween -
 Door 't dorrend loover
 Zong ratelend de wind; en zie mijn kleed
 Had smeulend vlam gevat. De bui was over;
 Ik bluschte 't vuur in 't versche sneeuwtapeet
 Terwijl de maan door dunne neevlen scheen

Undine.

WAT stemme riep
 Bij 't grondloos diep
 Undine?

Waar in den rand
 Van der rotsen wand,
 Aan den gladden kant
 Ontelbre sporen
 Een weg zich boren
 Der sneeuwlawine,
 Daar slaapt
 Undine!

Undine sliep
 Waar de afgrond gaapt
 Bij 't grondloos diep
 Tot 't vroege stralen
 Der zon heur riep.
 Dan komt ze dalen
 Triptrap, triptrap,
 Met vluggen stap
 Den gletscher af,
 Uit ijsportalen
 In schommeldraf.

Zacht, in den vroegen morgen,
Zoet zingende zonder zorgen!

Zie! de adelaar
Op 't bed van sneeuw
Slaakt schreeuw aan schreeuw
Tot grijpen klaar;
Maar Undine, de fee,
Lacht er mee
En fluistert: bedaar!

Heur hair heeft
Als 't opzweeft
Den vorm van den leeuw;
Heur handen
Verbranden
Bij 't raken de sneeuw.
Heur oog schrikt
Als 't opblijkt,
De gieren
Ter vlucht;
In kringen
Doordringen
De dieren
De lucht!

Dan jubelt Undine,
De schaars geziene,
Op gletschertoppen
Op bergen van ijs

Heur tooverwijs!
Dan schudt ze de lokken
Van morgendroppen
Doorvonkeld,
Doortrokken.
Dan fonkelt
Op 't sneeuw witte kleed
't Juweel van rozen
Door 't uchtendblozen
Gesmeed;
Door 't avondglimmen
Aan purperen kimmien
Tot robijnensnoeren verbreed;
Door maanlichtstralen
Heur menigmalen
Als paarlenhalscieraad
Geslingerd over 't witte gewaad.
Tot in 't nachtelijk uur
Haar 't blanke lijf
Wordt overstort
Van starrevuur,
Omsnoerd, omgord
Tot ze stil is en stijf!

Wat stemme riep
Bij 't grondloos diep:
Undine!
Ze is weer gereed
In 't morgenkleed

Haar tonen te mengen
Op wijzen der engelen
Met 't dof geschater
Van 't gletscherwater,
Met 't wild geklater
Uit diepe bronnen
Waar duizend zonnen
 Weerspiegeld
 Gewiegeld
Haar kronen sponnen
 Van wonderlicht.
o Fee Undine,
Gij schaars geziene,
Geen sneeuwlawine
Ploegt dieper sporen
En donker voren
 U in 't gezicht
Dan ons de tonen
Die in u wonen;
Waar wij u hooren
 Wordt 't hart ons licht!

Meiregen.

DE school gaat uit; het vroolijk gedruisch
Komt aanstonds tot bedaren,
Nu 't zoel en vochtig is buitenshuis
Nu meiregen suist door de blâren.

Zoo jeugdig frisch als die blaadjes zijn,
Zijn ook de kinderkopjes;
Zoo zacht als het groene bladsatijn,
Zoo malsch als de regendropjes.

De blaadjes suiz'len: val op ons neer!
En de kinderen roepen: Meiregen!
Geef zonneschijn eerst en dan mooi weer:
Wij allen wij kunnen er tegen!

Belinde, die wegens guren wind
Een kapertje draagt over de ooren,
Rukt 't af: en het blonde hair van 't kind
Golft weeldrig omlaag en naar voren.

Maar statig hangt neer de zware vlecht
Van Elze; tot haast de heupen;
Ze ontstrikt en plooit de golvingen recht
Die de droplen dra weer kreuken.

En Anni heeft krullen; zoo cierlijk gelegd
Ter wederzijde der schouderen;
Zij lacht maar zoo menigmaal Elze zegt:
O Anni de krullen verouderen!

Maar fijn en zacht en zijchtig blond
Dat hebben wel de allerkleinsten;
Die schudden geen krullen, geen vlechten rond,
Van eenvoud stellig de reinsten.

Zij wandlen gearmd, de neusjes omhoog,
De hoofdjes naar achtren gebogen,
En juichen van pret bij elk dropje dat vloog
Langs haren en voorhoofd in de oogen.

Hoe somber zien Dien en Geerte; hoe droet
En strak staan hunne trekken; -
Zij dragen het hair als jongens stroef
En kort geknipt in de nekken.

Een ander groepje dat dartelt ook niet;
Dat ziet meer verwezen uit de oogen,
Als vragen die kleinen: wat is ons geschied
En waarom op 't voorhoofd die bogen? -

Daar druppelt op lokken, op krullen, op vlecht,
Op 't voorhoofd nooit meiregen;
Die houden de ponnies, eenvormig recht,
Jaar in jaar uit er tegen!

Val droppels op haren, recht, golvend, verward,
Besproei hen allerwegen;
Want anders blijven de voorhoofden hard
En rust op het leeren geen zegen!

't Wieselsche roosje.

ZIE haar hier liggen op blinkenden kiezel
 Alsof het beekkristal murmelt: ach blijf! -
 Alle de roosjes der heide van Wiesel
 Buigen de hoofden, de tongetjes stijf.

Zie haar hier liggen; hoe blank zijn de leden!
 Malsch zijn de vormen en rond is het lijf; -
 't Golfje is onhoorbaar voorbij haar gegleden,
 Levende tonge, van lichtspranken stijf.

Zie haar hier liggen zoo vroeg in den morgen,
 Liggen in 't graf, als het hemelblauw klaar;
 Eerbied voor 't doode kan 't schoon slechts bezorgen,
 Stilstaande vuurtong in 't vlottende hair!

Was het een toeval? Wie kan het beseffen?
 Zag men alleen vaak haar wandlen in 't bosch? -
 Ach ook de schoonheid kan 't ongeluk treffen: -
 Tongen der menschen waarom toch zoo los!

Zang op zee.

WAT luidt er des avonds
Al over de zee? -
Zijn 't klanken van vreugde,
Zijn 't klanken van wee? -

Wat tintelt in 't diep toch
Zoo scheemerig ver? -
Verging er een wereld,
Verdoofde er een ster?

Het nadert, het nadert,
't Komt dichter en dicht; -
Daar heft uit de golven
Zich op een gezicht!

Daar ruischt er van snaren,
Van harpen van goud,
Wat vreugd geeft in 't leven,
Wat bitter berouwt.

Bij 't flonkren der oogen,
Verleidelijk zacht,
Klinkt 't zoete refrein steeds:
Goê nacht! o goê nacht!

Neen, jonkvrouw der zeeën,
Neen, meisje uit het diep,
De nacht is niet goed hier
Hoe vaak gij het riep!

Nog beter geslagen
Uw harpen tot gruis
Dan met u te dalen
Naar 't kleurenrijk huis.

Niet goed is uw bijzijn,
Niet goed is 't bij nacht
U offers te plengen,
Hoe zoet gij ook lacht!

Prometheus.

VASTGEKLONKEN is Prométheus
 Aan zijn harde, harde rots;
 Wee mij arme, wee, o wee, Zeus!
 Snikt zijn halfgebroken trots.
 En hij stamelt zwijmeldronken,
 Nauw zich wat hij spreekt bewust:
 Voede zich de lest der vonken
 Met uw wreedden heerscherslust!
 Tuimel in den afgrond neder
 Van uw peilloos diepen waan: -
 Niemand heeft ooit lager, wreeder
 Daad een man als mij gedaan!

En Zeus sprak:
 Dat zal hem berouwen!
 En met saamgetrokken brauwen
 Strekte en stak
 Hij de hand uit om 't aan te schouwen,
 Door het neevlig doom der vert,
 Hoe Prometheus gefolterd werd!

Want Zeus sprak:
'Op zijn naakte leden
'Sla neer de regen,
'Op hem niet langs hem gegleden,
'Hij kan er tegen!

Prometheus zucht...
Toen donderde Zeus geducht:
'Geesel, hagel, hem blauw,
Spaar hem niet, kou,
Bijt hem, winterlucht!'

Prometheus steent...
En Zeus zei: 't Is gemeend:
Geesel, noordwind, hem stijf;
Ombulder hem 't lijf
Tot hij jammert en weent!'

Prometheus kreunt...
Toen, op uit zijn troon geleund,
Riep Zeus: 'Sneeuw, oostwind, hem in,
Tot hij geen hand roert, geen vin,
En de rots er van dreunt!'

Prometheus lacht...
Toen beval Zeus met kracht:
'Steek, zon, hem blind
Tot hij gek en ontzind
Tot razende woede is gebracht!'

Prometheus kucht...
 Daar verdonkert de lucht: -
 'Op, gieren, op, gieren!'
 In kringen
 Doorzingen,
 Doorzwieren,
 Doordringen
 De dieren
 De lucht!

En de vlucht
 Strijkt op Prometheus neer,
 Pikt en bijt keer na keer
 En vreet zijn lever;
 En hij, de geveer
 Van 't hemelsche vier
 Aan de menschen
 Tegen Zeus' wenschen,
 Streelt en zegent het dier
 Met pijnlijken zucht!

En nog altijd is Prometheus
 Vastgeklonken aan zijn rots:
 Onophoudlijk klinkt zijn: wee, Zeus!
 Ongebroken blijft zijn trots!

Verschillend gebed.

De verstandige.

KAN ik bewonderen,
 Kan ik aanbidden
 Wat ik niet begrijp
 En slechts geloof?
 Kan ik zien
 Wat ik niet doorzie?
 Weten
 Wat een wonder is?
 Wat Gij zijt
 Moet ik ook zijn;
 Wat ik ben weet ik,
 God of mensch!

De ontwikkelde.

Het duurde lang,
 Lang vóór ik u vond!

Maar ik vond u,
 Omdat ik geloofde,
 Dat gij er waart.
 Door gelooven
 Kwam ik tot weten,
 Door een wonder
 Tot een begrip.
 Juweel van waarheid,
 Gij laagt in de diepte.
 En omdat ik geloofde,
 Dat gij er waart,
 Begon ik te graven
 En al gravende vond ik.
 En dat vinden was mij
 Een wonder;
 Tot ik wonder ontdekte
 Na wonder,
 En al vergelijkende
 Tot het *begrip* kwam
 Van het wonder: -
 En dat zijt Gij!

De eenvoudige.

Zijt gij er? -
 Welk een vraag!
 Leef ik dan niet?
 Heilige verrukking,

Voel ik u niet?
Zielevrede,
Bedauwt gij mij niet?
Blijdschap des harten,
Doortrilt gij mij niet?
Adem der liefde,
Omwuift gij mij niet? -
Hoor mij, sterk en steun mij
Want gij zijt er!

Ervaring op het land.

GEBOGEN stond de herder vroeg
Naar bloem en blad te turen,
Speurde of hij in den dauw die 't droeg
Zijn beeltnis kon begluren.

Want, zegt hij, is de druppel rein
En helder in 't weerspieglen,
Dan zal 't vandaag echt zomer zijn,
Geen wind de takken wieglen!

Gaat hij naar 't dorp en koopt hij daar
Het puikjuweel der dieren,
Dan tast hij niet langs 't wollig hair
Nog minder langs de spieren; -

Dan ziet hij diep in 't dierenoog; -
 Staat hij er scherp geteekend,
Niet al te vocht niet al te droog,
 Dan is zijn beeltnis sprekend.

Trekt hij naar 't dorp ter kermis heen,
 Hij noemt de blankste mutsen,
De bruinste, roodste kous om 't been,
 Het blauwste kleedje prutsen.

Van kleuren heeft hij geen verstand,
 Van weefsels noch van linnen;
Het weefsel langs der oogen rand
 Dat kan hij slechts beminnen!

Van kleuren weet hij weinig, ach!
 Maar blauwe of zwartbruine oogen
Beschouwt hij met vergnoegden lach
 En voelt zijn vreugd verhoogen.

In zulk een paar, 't zij blauw 't zij bruin,
 Heeft hij zich nooit bedrogen,
Wanneer die maar zijn gladden kruin
 Te spiegelen vermogen!

‘Die min ik waar 'k van top tot teen
Me in 't feestkleed kan bekijken,
Waar nooit een wolkjen overheen
Benevelend komt strijken!’

Ziet hij in zulk een oogenpaar
Zijn beeltnis niet verwrikken,
Dan zucht hij: mocht ik altijd maar
In dezen spiegel blikken!

Artistieke les.

'k LIEP om een krans te vlechten
 Door verre, verre hei,
 Door groene, groene wei!
 Maar hoe ik 't overlei
 Met paren en met hechten,
 Met 't schikken van de bloemen,
 Mijn krans kon toch niet roemen
 Op wat wij schoonheid noemen,
 Behoorde tot de slechten!

'k Had mij moedeloos neergezet
 Aan den rand van een sleutelbloemen-bed:
 Gedeeltelijk verscholen
 Tusschen donkere violen;
 Achter mij geldersche en provincie-rozen,
 Purperen vingerhoedskruid
 Voor mij uit.
 En bij poozen
 Af en aan
 Takken met gouden regen belaân.
 Links van mij
 Het roosje der hei;
 Rechts het porceleinen

Kroesje of de kruik,
 Blanke en fijnen,
 Van de lagere heidestruik.
 En, wellust der oogen,
 De zacht welvende, cierlijk gebogen
 Lelies van dalen, klokje aan klok,
 Met ver kruipenden wortelstok.

't Was om te watertanden!
 Had 'k nu maar kunstnaarshanden!
 Ze stonden glad, ach! glad verkeerd!
 'k Had nooit het vlechten
 Het schikken en hechten
 Van bloemen tot kransen geleerd.

Op mijn knie:
 Tik, tik!
 Ik schrik
 En zie -
 Voor mij een knaap...
 'Kransen vlechten kan ik in den slaap;
 Ik zal het u leeren;
 Wil eens even u keeren:
Een voorbeeld is al wat u ontbreekt!

Terwijl hij nog spreekt
 Keer ik om mij - -
 Daar komt door de wei,
 Poezel en malsch blank van leden

Een jonkvrouw aangetreden
 Een nevelsprei,
 Tot op de heupen afgeleden,
 Omgolft haar vrij; -
 Ze is de schoonste der schoonen
 Draagt boschanemonen
 En pamaskruid,
 Zoo lijkt het mij;
 Maar schittert boven de bloemen uit.
 Bij haar vergeleken
 Verdooven, verbleeken
 Geuren- en kleurenpracht,
 Die niets beduidt
 Als ze lacht!

Maar, terwijl ik nog speur,
 Wordt de nevel witter van kleur,
 Wappert op en - ze is weg!

‘Thans aan het werk
 En met overleg!’
 Ik voel mij sterk.
 Eerst een provincie-roos!
 - Haar lieflijk blozend gezicht -
 Waarbij ik koos
 Twee violen
 - Tusschen de bladeren verscholen -
 Heur oogen licht!
 Dan heur lippen:
 Twee primulaas

Vochtig van morgenwaas;
Dan de tippen
Der vingertoppen:
Bloemenknoppen
Die openwippen,
Lelies uit 't dal; -
Tusschen dat al
Wist ik te slingren
Voor 's meisjens vingren
Vingerhoedskruid;
't Kwam heerlijk uit.
Dan voor de hand
Aan elken kant
Een wilde roos;
Terwijl 'k voor den boezem
Den sneeuwvitten bloesem
Der geldersche koos.
Daar overheen,
Ter wederzij
Bescheiden kleen,
Het purperen roosje der hei!
Dan losjens er over
Voor 't hair
Een gouden regen paar,
Met smaragden loover.
Dan aan den beneden rand
Der heupen sluierband:
Weefsel van bloemetjes klein en fijn
Gelijk ze aan 't warkruid

En aan 't lielevrouwen beddestroo zijn -

Thans schei ik uit.
Mijn krans is volkomen
Gelijk ik 't mocht droomen;
Is schoon en waar,
Mijn krans is klaar!

Werking der muziek.

WAT is mijn hart toch
Wanneer gij, o klanken,
Mij met 't geluid overspuit
Uwer spranken? -

Is het een gaarde
Waar bloemen die bloeien,
Door 't felle steken der zon bezweken,
Van dorst verschroeien? -

Is het een bloemperk
Waar goudgele bijen
De geuren stelen der paarsfluweelen
Violen-reien? -

Is het de boekwiet
Waar hommelhorden,
Wit bestoven van 't bloemenrooven
Gonzende snorden? -

't Mugje dat zingend
In de orchis gedoken
Vast er bleef kleven en moet sneven,
De oogen geloken? -

Wellicht een beek,
Zoo snel aan 't vlieten,
Dat boschanemonen en duizendschoonen
Weerspiegeld verschieten? -

Is het een meir,
Een kristallijnen,
Waarin de sterren, dichtbijzijnde en verre,
Verdubbeld schijnen? -

Een waterval soms,
Tusschen de rotsen
Voort zich wringend en vroolijk zingend
Met spattend klotsen? -

Is 't een fontein,
Zilverkolom,
Opwaarts bruischend neerwaarts ruischend,
Vonkelende alom? -

Neen, 't is de zee!
Waarover henen
Stemmen schateren en zuchten klateren
Met lachen en weenen! -

Wenschen.

WEES, verzen, als de hagel blank,
Bedek als sneeuw de winterzaden,
Houd de aarde zacht, maar niet te lank,
Tot door het smelten uwer waden
Het zaadje berst met zachten klank
En, golvend over de akkerpaden
Als 't zomer wordt, de halmenzee
Een elk doe zeggen: de oogst valt mee!

Wees als het licht op oeverriet,
Doe al wat teer is tot u nijgen
En wat in mist van kleur verschiet
Weer nieuwe levenssappen krijgen,
Aan halm en gras en cyperspriet
De bloemenpluimen opwaarts stijgen:
Opdat geen ontevreden zegg':
De duisternis nam groeikracht weg!

Wees als de zuivre watersprank
 Waarheen der boomen wortlen dringen,
 Opdat aan loten rank en slank
 De bladerenknoppen openspringen,
 Met harten, zwellende van dank,
 In 't jonge groen de vooglen zingen:
 Dan zegt de blijde wandelaar:
 't Wordt fraaier hier van jaar tot jaar!

Wees als de tong van 't vlamvend vuur
 Die, onder staag naar boven streven,
 Een lichtglans schept in 't schemeruur,
 Die 't wonder schaduwbeeld doet beven
 En spelen langs plafond en muur,
 En saamhecht wat niet saam wil leven:
 Opdat geen losse tong vertell':
 Er is geen band, verdeeldheid wel!

Wees als de dampkring, als de lucht!
 Daar kan wat adem haalt niet zonder,
 De vogel kiest u uit ter vlucht
 En die 't aanschouwt noemt het een wonder.
 Men ziet noch tast u, maar 't gerucht
 Uws aanzijns klinkt als storm en donder; -
 En suist ge als voorjaarskoeltje rond
 Dan gaat uw lof van mond tot mond!

Kunst.

ACH! de kunst is schoone schijn!
Fraai gekleurde, bonte bellen,
Tintlend vuur in jongen wijn; -
 Vreugde en pijn
Doet ze aan 's harten grond ontwellen; -
 Zacht gezongen ruischt het lied,
Maar de klanken blijven niet!

Overvonkeld van de stralen
Der uit zee verrezen zon,
Is de knaap zijn schup gaan halen
 En begon
't Graven van zijn bergen, dalen;
Maar de fluistring die hem riep,
Zoog zijn schepping in het diep!

Rustloos wentelende golven,
Her en der en aan en af,
Beurtlings uitgerold, verzwolgen,

Wieg en graf,
Wanneer schudt gij toch de wolven
Van uw lenden, van uw zij?
Loutert ge u tot harmonij? -

Des dichters klacht.

DE vogel heeft om rond te zweven
Behoeft aan lucht;
De bloem om kleur en geur te geven
Aan zuider zucht;

De beek kan zonder boord niet stroomen
Verloopt in 't zand;
En vruchten geven 't meest de boomen
Door 's tuinmans hand.

Zou dan de dichter kunnen leven
Waar kille koû
Zijn wiek belemmert in het streven
Naar zuider ouw?

Zijn dichtaar voorwaarts willen schieten
Als niets haar stut,
Gewis van 't zeker dor vervlieten
Zóó onbeschut?

Op 's harten bodem willen bloeien
Wat rankt en knopt,
Wanneer geen zachte hand komt snoeien,
Geen regen dropt?

En wat er bloeit zal 't vruchten geven,
Wanneer door wind
Van ijverzucht de bloesems sneven,
Niets warmte vindt?

Wanneer door ruw verbroken stijlen,
De gaarde in 't rond,
Het tam gediert komt binnenijlen,
Koe, schaap en hond?

Vaarwel dan bloemen die er bloeien,
Vaar, rozen, wel!
De lompe poot van schaap en koeien
Vertrapt u snel!

De raspelijke dierentongen,
Zoo gul en gauw,
Beknabblen wat werd hoog gehongen
Met knauw na knauw!

Dan vlucht de dichter roepend: rozen,
Welk bitter lot!
En voelt van schaamt zijn wangen blozen
En bidt tot God!

Waan.

I.

ALS de frissche morgenkoelte
 Wijkt voor warme middagzwoelte
 Boven 't meir,
 En de zwaluw 't voorwaarts zweven
 Ziet weerkaatst in 't nat met beven
 Telkens weer,
 Spreekt uit 't rassche vleugelkleppen,
 Uit het haastig voorwaarts reppen,
 Ijverzucht,
 Zucht om wat er vliegt beneden
 Vóór te zijn en vóór te treden
 In de vlucht.

II.

Als de keffer komt gesprongen,
 Tegen 't spiegelglas gedrongen
 Wat hem stuit,

Daar zijn evenbeeld ziet spieglen
En hij 't spiegelglas doet wieglen
Door 't geluid
Van het scherpe, korte keffen,
Wil hij zoo zijn vijand treffen
Door 't geblaf,
Tot zijn zucht om te overtreffen
Dra der onmacht wreed beseffen
Volgt als straf.

Dichterlijke gedachten.

IN 's voorhoofds kerker
Rust nooit de werker
 Noch dag noch nacht,
Maar blaast steeds gloeiend
Door 't oog zich spoeiend
 Schacht uit na schacht!

Ze tuimlen vliegend,
De vlampunt wiegend,
 Onzienbaar ver;
De veer der schachten
Licht door de nachten
 Als ster na ster.

Tot ze eindlijk dalen,
Met vlammend stralen,
 In 't dorre zand;
De vleugelzaden
Er fluks ontladen
 Naar elken kant.

Tot ze onbegoten
Zijn opgeschoten,
En ongesnoeid
De waarheid dragen
Tot 't eind der dagen,
Nooit uitgebloeid!

November-licht.

LANGS schaarsche blaân
 In de iepenlaan
 Daar dwalen vrij
 En stralen blij
 Langs rij aan rij
 Van stammen zonnepranken; -
 Ze hebben het rijk, het rijk alleen,
 En kruipen over de takken heen
 Alsof ze knielende danken.

Tot ze aan de beek
 Door dorre streek
 Al lager, laag,
 Gestaâg, gestaâg
 Langs tuin en haag
 In speelsche blijheid flonkren,
 Alsof ze roepen: dewijl gij daalt,
 Moet al wat aan uw oevers praat
 In 't licht uwer golfjes verdonkren!

Zoo doet de zang
Uit hoog gemoed
Dan 't meeste goed
Als 's harten vloed
Komt lager en lager dalen,
Om wat er geurt in diepte van 't dal
Te sterken in hette en ongeval
Als flonkrende waterstralen!

Sporen.

Ik liep verdwaald door 't open veld
 En zag ontsteld
 Noch heg noch steg
 Noch pad noch weg,
 Maar vond in 't bar onvruchtbaar zand
 De sporen van een menschenhand,
 De sporen van een naakten voet; -
 En dat deed goed!

'k Reed langs een gladgevroren plas
 Die maagdelijk was
 En dwaalde ver,
 Tot ster na ster
 Met hel smaragden glans verscheen,
 En 'k kras na kras zag ingesneên
 Op 't ijskristal, zoo spiegelglad: -
 Ik volgde dat!

'k Liep voorjaars rond langs gouden brem;
Daar klonk een stem:
Wring, berst er door
En baan een spoor
Voor hem die stellig na u komt
En diep in 't mulle stuifzand plompt;
Wie moed verloor
Vindt dan een spoor!

Toen jaren later op 't papier
Mijn dichtensvier
Zijn beelden schiep,
Vermaande en riep
De stem eens goeden engels mij:
Maak indruk op uw leez'renrij,
Opdat het moegedwaalde kind
Uw sporen vind'!

Buiten en binnen.

't Is met de verzen van den dichter
 Als met zijn huis dat ge in wilt spiên:
 Al schijnt de zon, al blinkt het licht er,
 Kunt ge in 't voorbijgaan weinig zien.

Ge ziet van buiten door 't gordijntjen,
 Zoo tusschen hor en valgordijn,
 Van ieder voorwerp slechts een schijntjen,
 Een onbepaalden schemerschijn!

Leest gij zijn verzen zoo eens even,
 Zoo tusschen droom en waken in,
 Dan speurt ge er in geen licht, geen leven,
 Zelfs geen begrijpelijken zin.

't Blijft alles flauw en scheemrig, donker; -
 Doch kom eens binnen, rust een poos:
 Gij ziet er beeld- en kleurgeflonker
 En op zijn tafel geurt een roos!

